Ketabton.com
مستان صوفي
نعمت الله رحيمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب نوم: مستان صوفي

ليکوال: نعمت الله رحيمي

د نړۍ د هر ريښتني مئين په نوم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۱۹ز - کابل

د ژمي لومړۍ واوره وریدله، هوا ډیره سړه وه د کوټه سنګي ګڼه ګوڼه د موټرو هارن د خلکو شورماشور او د پولیسو د موټر سایرن تر غوږ کیدو

په موټر کې ناست یوه عسکر وویل:

- قومندان صیب! که دا رېښتیا صوفي وای اوس به په داسې ګڼه ګوڼه کې بند نه پاتې کیدو

قومندان عسکر ته رډ رډ وکتل لا نور هم ورته ځیر شو او په خندا یې وویل:

- هههههه! څه بلا یې

ټولو خندل له شیبې وروسته قومندان شاته ور وکتل ویې ویل:

- نجسه! پنځه میاشتې درپسې ګرځیدلي یو او تا له ځان ډونګي پیر جوړ کړی د خلکو منځ کې پټ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شيبه وروسته يې بيا وويل:

- مستان صوفي! خاورې صوفي وښايه خپل کرامات دا لاره خلاصه کړه

د قومندان خبره لا نۀ وه خلاصه عسکر وويل:

- قومندان صيب! پۀ څه سوچ کې غرق يې مونږ حوزې ته را رسيدلي يو

قومندان حک حيران شو، ويې ويل:

- دا دننه بوځئ زه هم درځم

عسکرو مستان تر لاسو ونيولو او دننه ولاړل...

شيبه وروسته قومندان موټر چلوونکي ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- موږ په ګڼه ګونه کې بند وو داسې نۀ ښکاریده چې په یوه ساعت کې بۀ هم لۀ هغه ځای ووځو خو ځنګه داسې ژر را ورسیدو

موټر چلوونکی مُسک شو ویې ویل:

- قومندان صیب! حیران خو زه هم یم، خو له هغه وروسته زما هیڅ په یاد ندي چې څنګه تردې ځای را ورسیدو

قومندان روان شو لۀ ځانه سره یې وویل:

- لکه چې لویه سهوه مو وکړه خدای د موږ وبښي

څو شیبې وروسته نظارت خونې ته دننه شو، مستان صوفي غلی ناست ؤ یو کال کیدو د مستان لۀ خولې چا خبره نه وه اوریدلې، قومندان کښیناست ویې ویل:

- اصلي نوم د راته ووایه!

مستان غلی ؤ څه یې نۀ ویل قومندان بیا وپوښتل:

- نوم د ووایه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیا هم مستان څه ونهٔ ویل د باندې ولاړ عسکر ته یې وویل:

- دا خبرې نهٔ کوي، خو زهٔ پوهېږم چې څنګه خبرې پرې وکړم ته دوسیه وګوره د هغې انجلۍ نوم څه ؤ؟

عسکر ولاړ څو شیبې وروسته بېرته را ستون شو ویې ویل:

- قومندان صیب! د انجلۍ نوم زهرا دئ

قومندان یې لهٔ ځای پاڅېدو بېرته نظارت خونې ته ولاړ کښیناست شیبه وروسته یې وویل:

- زهرا د ولې ووژله؟

مستان سر پورته کړ قومندان یې لهٔ ګریوان ونیولو ویې ویل:

- د ځان وژل دومره درته اسانه ښکاري؟

قومندان د مستان سرو سترګو ته پهٔ کتو وډار شو رنګ یې زیړ اوښتی ؤ ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره! دا اوس د زما نهٔ د قانون ګريوان نيولی ؤ کهٔ وغواړم هرڅه درسره کولای شم خو بس یوه غوښتنه؟

- ووايه څه غوښتنه؟

- ماته خپله کيسه وکړه

مستان له شيبې چوپتيا وروسته وويل:

- څه چې کوې وکړه د هغې لهٔ يادونو مرګ ښهٔ دی مړ مې کړئ

قومندان د واره وويل:

- ستا دې د هغې پهٔ سر قسم وي ووايه، زهٔ صرف خپله دنده سرته رسوم

مستان قومندان ته ځير شو ويې ويل:

- شين چای دم کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان عسکر ته غږ کړ:

- دوه پیالې شین چای راوړه

مستان په غوصه وویل:

- په دوه پیالو کیسه نه خلاصیږي

قومندان مُسک شو ویې ویل:

- سمه ده نور به بیا را وغواړم

څو شیبې وروسته چای را ورسید، مستان پیاله پورته کړ له چای یې غوړپ وکړ ویې ویل:

- ۲۰۱۵ز کال ؤ

له دې خبرې سره مستان غلی شو، قومندان وویل:

- همدومره وه؟ کیسه دې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شیبې چوپتیا وروسته یې وویل:

- ۲۰۱۵ کال ؤ، په‌ خوست کې مو ژوند کولو موږ د پوهنتوني ځوانان له ډلې نهٔ وو، فراغت ته ځکه په‌ تمه وو چې دوبۍ ته ولاړ شو له سره به کیسه درته وکړم...

یو غوړپ چای یې وڅکلو بیا یې پیل وکړ:

- لهٔ ښوونځي فارغ شوي وو، خو صرف پایلې نه وې راغلې چې کامیاب یو که نه، سبا ته نتیجې راوتلې زهٔ او ملګری مې د کلي د جومات مخې ته ناست وو ملګري مې وویل:

- سبا له غرمې وروسته به ځو

- ولې؟ چیرته ځو؟

- یو کس مې د پیدا کړی ده د دوبۍ ویزا را وباسي، ته خو ښهٔ پوهیږې دولس کاله زحمت مو د دوبۍ لپاره باسلی

خبره یې راته درنه ښکاره شوه، سر مې وښورولو ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- والله! ريښتيا خو وايې بايد لاس پکار شو

دلته مو خبرې خلاصې شوې، د ماښام لمونځ مو جومات کې وکړ او ملګرې مې عمر هم ولاړ زۀ هم خپل کور ته راغلم...

کليو کې د شپې ډوډۍ وختي خوري، زما له رسيدو سره سم ډوډۍ تياره وه، خېټور ماما مې ناست ؤ تل بۀ موړ کره وو خو پۀ دې ورځ يې طبيعت راته خړ کړ ځکه پوهيدم کۀ د ماما مخ کې د دوبۍ خبره وکړم نو حتماً يوه خبره پکې کوي خو اړ وم ځکه سبا ته زموږ حرکت ؤ...

ډوډۍ مو خوړله ومې ويل:

- پلاره! زما کار څنګه شو؟

د پلار مې سترګې رډې رډې را ووتلې، خپلې ګوتې يې وښتلې ويې ويل:

- کوم کار؟ تا څه توره کړې؟ ته يو اضافي مصرف يې يو ورځ د کوم د ګټې کار کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ غلی شوم، پۀ ویلو یې شرمیږم خو زما د پلار زما سره نۀ وه جوړه، تل یې راته ترخې خبرې کولې خو مشر ورور مې بیا د کور خان ؤ ځکه د پلار عسکري یې کوله، د مجلسو او خلکو پۀ مینځ کې تل پلار ښکنځلم خو د ده راکړې تربیې نۀ پریښودم چې حتیٰ د یوې ورې خبرې ځواب یې هم ورکړم بس څه مې نۀ ویل پلار دئ نو، خیر خبره دلته وه چې پلار دا خبرې راته وکړې شیبه وروسته یې ما ووېل:

- هغه... دوبۍ ته... تل وایې لۀ تا څه جوړ نۀ شول خو دوبۍ ته مې ولیږه

پلار مې پۀ غوصه ووېل:

- نور څه خو نۀ غواړې؟

نور یې څۀ ونه ویل د دسترخوان لۀ سر را پورته شو او کۀ کاسه لاس ته ورغله او کۀ پیاله زۀ یې پرې وویشتم، لاس کې مې د پیالې ښیښې خښې شوې وې، د مخ نقشه مې بدله شوې وه خو ما یوه آه هم ونکړه دباندې انګړ ته ولاړم کښیناستم، زۀ خپل بخت ته حک حیران وم کله کله خو مې ګُمان کولو چې شاید زۀ بې اولاد نۀ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښمن يې يم ځکه که اولاد نه وم او پردی وم په پردي هم د چا پیرزو نشي داسې ظلم، او زما خو میاشت حتماً یو وار داسې حال کیدو، خير ناست وم د انګړ مینځ کې ونې ته مې تکیه کړې ځو شیبې وروسته مې یوازینۍ دُنیا زما مورکۍ راغله خپل د جامو ګنډلو له ماشین یې ورسره له ګنډلو جامو پاتې یوه ټوټه راوړه ځنګ ته مې په سپیرو خاور کې کښیناسته لۀ لاس یې ښیښې راته وباسلې په ژړغوني غږ یې وویل:

- زویه! ته خو پوهیږې چې پلار دې...

خبره يې پوره نۀ شوه په ژړا شوه زما په غيږ کې يې سر را کيښود دې کلونو زړه ما هم تش کړ بې واکه مې وژړل...

څو شیبې وروسته مې مور زما له غیږې سر پورته کړ خپل د پلو غوټه یې خلاصه کړه ویې ویل:

- ته زما زوی یې، زما! نشتون دې زغمم خو نور دې نۀ پریږدم چې داسې ظلمونه درباندې وشي، دا د سرو بنګړي دي، تر دوبۍ د نشي رسولای خو له دې ژوند بۀ خلاص شې، ولاړ شه د مور دعا دې درسره ده...

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې ولاړه، شيبه وروسته زۀ هم خپلې خونې ته ولاړم، زړه مې ډېر ډک ؤ اوښکو مې بالښت لوند کړی ؤ، اوښکې مې پۀ بالښت وچې شوې، شپه نو چېرته راته تم کېده، شپه سبا شوه، پلار مې سهار وخته تللی ؤ، خپل ګران زوی يې هم ورسره تللی ؤ هغه يې د هر سفر همسفر ؤ، خپل د ښوونځي کڅوړه کې مې خپل څو جوړه کالي واچول، له مورکۍ سره مې پۀ سرو سترګو خدا پاماني وکړه، له هغه ځای د عمر سره ښوونځي ته ولاړم د آزموينو پايلې راغلې وې، له دولسم ټولګي پۀ لومړۍ درجه فارغ شوم، پۀ درسونو کې ښۀ وم خو د پايلو پاڼې مې يوه ورځ پلار ونۀ کتلې چا مې پۀ سر د آفرينۍ لاس را کش نۀ کړ ځکه راته پايلې تل بې مانا وې...

څو شيبې وروسته زۀ او عمر لۀ ښوونځي را ووتلو عمر دوبۍ ته روان ؤ، خو زما سره تر کابل د تګ پيسې هم نۀ وې يوازې د مورکۍ بنګړي راسره وو چې ما يې د نۀ پلورلو پريکړه کړې وه، خو ريښتني ملګري د انسان له رګ رګ خبر وي زما د لاس د ټېپ پۀ ليدو پۀ هرڅه پوه شوی ؤ، د کابل ته تلونکو موټرو هډه کې وو چې عمر وويل:

- رنګ د ولې زيړ اوښتی؟ مستانه! تۀ ما پردی ګڼې؟

- نه بس د کور او کلي پرېښودلو لږ غمجن کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته خو پوهېږې زه ورور نلرم، او ستا د ورور په شتون کې ورور نشته، کور کې څه درسره کېږي زه خبر يم، په کلي کې بې له ما بل ملګری نلرې، نو خبره د کلي او کور نده، تر هغې دوبۍ ته نه ځو ترڅو مو ستا د تګ پيسې ندي پيدا کړې اوس کابل ته ځو دواړه کار کوو دواړه به ستا د تګ لپاره پيسې وګټو

د عمر ددې خبرو په اوريدو مې سترګې ډکې شوې، د ويلو او مننې لپاره الفاظ نه وو، غلی په موټر کې ورسره کښيناستم...

څه ناڅه لاره اوږده وه، د غرمې ډوډۍ مو نه وه خوړلې ډير وږی شوی وم، خو بس چې اوس په عمر باندې بوج وم نه مې غوښتل د خوړلو لپاره څه ترې وغواړم، عمر هم کوم د خان زوی نه ؤ چې ما به يې پيسو ته سترګې پټولې، د لوږې د هيريدو لپاره مې ځان بوخت وساتلو د ښوونځي کڅوړه مې خلاصه کړه په يوه جيب کې زما څو جوړه جامې وې بل جيب مې خلاص کړ د کتابونو له مينځ د ډوډۍ بوی راغی يو کتاب مې پورته کړ يوه پلاستيکي کڅوړه کې کاغذ ښکاريدو کڅوړه مې خلاصه کړه، د کاغذ مينځ کې غوړې ډوډۍ وې، پوه شوم مور مې راته ايښې وې، مورکۍ پوهيده چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مظلوم زوی يې پهٔ لاره کې د لوږې ښکار کيږي، سترګې مې ډکې شوې، غوړه ډوډۍ مې راوخيسته عمر د موټر لهٔ کړکۍ د باندې کتل پهٔ اوږه مې ورته لاس کيښود را وېې کتل ډوډۍ مې پهٔ مينځ نيمه کړه او نيمه مې عمر ته ورکړه، د ډوډۍ خوړلو وخت کې مې مخ بل خوا کړ ځکه د مور مهربانۍ د غريبۍ دې ډوډۍ مې سترګې لهٔ اوښکو ډکې کړې وې...

قومندان د مستان د خبرو پهٔ اوريدو خپه شو، سترګې يې ډکې شوې د باندې عسکر ته يې غږ کړ:

- نور چای راوړه

مستان مُسک شو وېې ويل:

- قومندان صيب لکه چې سترۍ شوې زما لهٔ کيسې، هسې هم د غم کيسې د چا نهٔ خوښيږي!

قومندان د واره وويل:

- نه نه! دوام ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شيبه وروسته مستان وويل:

- کابل ته را ورسيدو د خوست هډه کې ولاړ وو، خو زموږ لومړى ځل ؤ چې کابل ته راغلي وو، په پوښتنو پوښتنو تر جادې را ورسيدلو يو کس ويلي وو چې دلته کرايي خونې پيدا کيږي په يوه ودانۍ کې مو يوه خونه په کرايه ونيوله، دننه ولاړو، خونه د خونې په څير نه وه خو زموږ له مجبورۍ ډيره ښه وه، اړ وو چې همدلته واوسو، غلي ناست وو زما خو خوله ځکه تړلې وه چې زما لپاره عمر هم پاتې ؤ، ځان راته بد ښکاريدو، دا سخته ورځ تيره شوه، خو نورې سختې هم مخ ته لرو نه پوهيدو سهار ؤ، وختي د باندې ولاړو...

چاى را ورسيدو، قومندان پياله د مستان مخ ته کيښوده، مستان وويل:

- پردى ښار، پردي خلک وو، نه پوهيدو د کار لټولو لپاره چيرته لاړ شو، يو خوا بل خوا ګرځيدو چيرته هم کار پيدا نشو، د ماسپښين لمونځ مو يو جومات کې وکړ، خو څنګه چې وخت نه تم کيږي، ګيډه هم هغسې ده که پيسې لرې که نه لرې، که خفه وې که

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحاله، خو ګيډه ډوډۍ غواړي، د عمر طرف ته مې وکتل ويې ويل:

- ولې برګ برګ راګورې؟

څه مې ونه ويل، خپل د واسکټ جيب ته مې لاس کړ، يو کاغذ مې ګوتو ته راغی راياد شو چې همغه شليدلې لس افغانۍ دي چې د کرکټ د بال د ټېپ لپاره مې ساتلې وې، خو! د مقدر لوبه وه په دې ورځ يې په درد وخوړل راته، عمر ته مې وويل:

- ته همدلته کينه، زه ژر راځم

ولاړم د سړک پر سر د رنګ رنګ خواړه پلورل کيدل، ځينې خو دومره رنګينه خواړه وو چې کله مې ليدلي هم نهٔ وو، او زما سره يو شليدلی لسګون چې حک حيران وم څهٔ واخلم، يو خوا بل خوا مې وکتل د سړک بل خوا پيرکي پخيدل ور روان شوم، دري مې نهٔ وه زده په پښتو ژبه مې وپوښتل:

- وروره! دانه په څو دی؟

پلورونکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دانه ی ده روپه

لومړی ځل ؤ ښار ته راغلی وم، او لومړی ځل ؤ دري ژبه مې د چا لهٔ خولې واوریده، خو پهٔ " ده روپه" باندې پوه شوم، ومې ویل:

- یو دانه راکړه

- میخوري یا میبري؟

پهٔ دې خبره مې سر خلاص نهٔ شو، ځنګ ته یو بل کس خوړل هغه راته وویل:

- وایي دلته یې خورې کهٔ وړې یې؟

- وړم یې

له شیبې وروسته یې پهٔ یوه کاغذ کې پیرکی تاو کړ را یې کړ، لسګون مې ورکړ، روان شوم چې بیرته یې غږ وکړ بیرته ور وګرځیدم، پیرکې یې رانه واخیست او لسګون یې را وغورځولو، پوه شوم چې حتماً د زوړوالي لپاره نور نهٔ چلیږي، بیرته د عمر خوا ور ستون شوم، عمر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چیرته تللی وې؟

ونشو ومې ویل:

- وږی وم تا خو غږ ونهٔ کړ زما سره یو زوړ لسګون ؤ ولاړم چې یو څه راوړم هغه هم زموږ لهٔ بخت ډېر زوړ شوی ؤ، چا نهٔ اخیستو

عمر غلی شو، لنډه شیبه وروسته یې وویل:

- ورورہ یو راز ووایم؟

- هو ووایه پیسې نشته اړ یو د یوبل خبرې وخورو

عمر بیا غلی شو، څو شیبې وروسته یې وویل:

- لهٔ ما سره ټولې دومره پیسې وې چې کابل تهٔ پرې راغلو او خونه مو پهٔ کرایه ونیوله، زهٔ هم لهٔ کور پټ راغلی یم څوک خبر ندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل تندی مې ووهلو ومې ویل:

- یا ربه! یو دا کم وو، اوس به څه کوو؟

عمر وویل:

- پیسې نلرو، خدای خو لرو، زوړ لسګون درسره وساته، هغه به ددې وخت یادګار شي اوس چې دواړه له کور تښتیدلي یو څه به کوو بیا به بیرته ځو

هیڅ مې ونهٔ ویل، شیبه وروسته بیرته روان شوو، دا ورځ هم تیره شوه، خو د خدای لهٔ پریکړو هیڅوک نهٔ وي خبر، موږ ته هم د هغې ورځې د لمر وړانګې ساده ښکاریدې خو هغه ځلا مو پکې ونهٔ لیده کوم چې زموږ مقدر یې بدلولو...

د کوم هوټل پهٔ خونه کې چې اوسیدو مالک یې راته وویل چې لږ مخکې چوک دی هلته لاړ شئ کار بهٔ پیدا شي، موږ نهٔ غوښتل د کار کولو یوه کوچنۍ لاره هم ورک کړو همداسې مو وکړل چوک ته ولاړو خو زموږ پهٔ څېږ پهٔ سلګونو نور هم د کار لټولو پهٔ هیله د سړک پر سر ناست وو، ګړۍ وروسته یو کس راغی د کاریګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ ګنه ګونه کې يې هر يو کس ته بيل بيل کتل پر ما او عمر يې غږ وکړ مخکې ورغلو، ويې ويل:

- رنګمالي کولای شئ، ګورئ د يوې ورځې کار ندی کهٔ سم کار مو وکړ کيدای شي د تل لپاره مو وګمارم

د واره مې وويل:

- هو صيب! هرڅه چې وغواړې کولای يې شو

- سمه ده نو موټر ته را پورته شئ

موټر کې کښيناستو، څو شيبې وروسته ورسيدو پهٔ کار مو پيل کولو ومې پوښتل:

- وبښه صايبه! دا کوم ځای دئ؟

- کارته چهار دئ

- ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار مو پیل کړ د کابل کارته چهار سیمه موږ ته ډېره عجیبه ښکاره شوه ځکه لومړی ځل مو ؤ، او پاکه سیمه وه، مازدیګر ؤ، دوه پوړه رنګ شوي وو، د کور مالک راغی ویې ویل:

- ماشاءالله زما پهٔ زړه مو کار کړی دئ، خو اوس یې بس کړئ ناوخته ده

دواړو ته یې ۳،۰۰۰ افغانۍ راکړې ویې ویل:

- واخلئ ماشومانو ته مو څهٔ پرې واخلئ دا د مُرد پیسو کې نهٔ حسابوم

عمر رډ رډ راته وکتل ویې ویل:

- صاییه! ماشومان خو پرېږده موږ لا کور نلرو دلته

سړي وویل:

- نو چې داسې ده ترڅو دا کارونه خلاصیږي، همدلته واوسئ د خوب ځای بهٔ درته برابر کړو مخامخ زموږ زوړ کور دئ بیا راشئ برسټنې او نور شیان بهٔ درکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی روان شو، بیرته را وګرځیدو ویې ویل:

- هغه پیسې راکړئ تاسو ماشومان نهٔ لرئ نو

پیسې یې واخیستې او لاړ...

عمر ته مې پهٔ غوصه وویل:

- درئ زره وې، څه ضرورت ؤ چې ریښتیا ووایې؟

عمر غلی ؤ، شیبه وروسته یې وویل:

- زهٔ ځم اودس کوم

عمر ولاړ اودس یې وکړ او بیرته راغی، زهٔ هم ولاړم اودس او لمونځ مې وکړ، همداسې ناست وو، تیاره کیدونکې وه عمر وویل:

- لاړ شه بړستن، توشک، نرم بالښت راوړه

- یو شین چای بهٔ هم راوړم ځنګه د خوښه ده؟

- دا خو بهٔ لا ښهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زغله! زهٔ ستا مزدور یم؟

عمر له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- ورور مې نهٔ یې؟

مُسک شوم او روان شوم ترڅو دا څیزونه راوړم د کور دروازه مې ټک ټک کړه، شیبه وروسته مې د یوې انجلۍ غږ واورید ویې ویل:

- څوک یې؟

- زهٔ یم

- ته څوک یې نوم لرې؟

- مخامخ کور کې کار کوو د خوب لپاره...

لا مې خبره نهٔ وه خلاصه ویې ویل:

- ښه خو وایه چې رنګمال یم، ته څو شیبې تم شه زهٔ یې راوړم

انجلۍ ولاړه، څو شیبې وروسته د دروازې لهٔ شا غږ شو ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لاس مې بند دئ، دروازه خلاصه ده کش يې کړه

دروازه مې خلاصه کړه، يوه معصومه انجلۍ مې وليده مخ يې پټ ؤ، سترګو يې څرک وهلو بړستني يې راکړې ټيکرى يې لهٔ مخ ولويدو، پهٔ ليدو يې زما زړه د هغې پهٔ پلو کې ولېدو او زهٔ ترې روان شوم...

بيرته ولاړم، داسې فکر مې کولو زما څخه چې څه ورک وو پيدا کړي مې دي، هرڅه ښهٔ ښکاريدل، يخ بادونه سره ګرمي، خواږه، ترخه هرڅه راته ښهٔ ښکاريدل کهٔ پهٔ هغې وخت کې چا زما د وژلو کوښښ کړی وای هم ښهٔ بهٔ راته ښکاريدل، پهٔ خيالونو کې يې ډوب وم چې عمر وويل:

- مستانه! چيرې يې؟
- چيرې بهٔ وم ستا مخ کې يم
- پوهيږم خو څه سوچونه کوې؟
- هيڅ هسې بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

لهٔ کلونو وروسته شپهٔ لهٔ یو ښهٔ احساس سره تیره شوه، تر غرمې کور رنګ شو او د کور د مالک پهٔ تمه ناست وو، له ډوډۍ خوړلو وروسته مې لمونځ وکړ خو نهٔ مې غوښتل لهٔ دې ځای لاړ شم داسې ښکاریدل چې د هغې سره مې د کلونو ریښې تړلې ګڼې پهٔ یوه نظر خو ښوک دومره نهٔ وصل کیږي بس همدا دعا مې کوله چې کاش پهٔ دې کور کې د پاتې کیدو یو پلمه پیدا شي...

ګړۍ وروسته د کور د مالک کوچنی زوی راغی، ویې ویل:

- پلار مې زنګ وهلی ؤ، چې تاسو بهٔ نور دلته اوسئ راشئ زموږ لهٔ کور د خونې لپاره فرش او نور سامان راوړئ

حک حیران شوم، چې دعا مې لهٔ خولې ووتله او قبوله شوه، ماشوم بیرته ولاړ عمر هم خوښ شو خو خبره لا نهٔ وه مالومه چې ولې یې موږ دلته پاتې کړو ځکه دې کور مالک تر راتګ پهٔ تمه وو چې خبره څه ده، مازدیګر ؤ، چې د کور مالک راغی ویې ویل:

- تاسو تراوسه باید خونه درته فرش کړې وای ولې ناست یئ، ورشئ هرڅهٔ راوړئ ترڅو دا کور پوره جوړیږي یو کال خو وخت نیسي لا پکې ډیر کارونه پاتې دي، ددې لپاره چې وسائل شي باید یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کس پکې ژوند وکړي مور. بوخت خلک یو لهٔ مور. نکیزي نو تاسو همدلته اوسئ د میاشتې بهٔ دواړو ته ۱۵،۰۰۰ افغانۍ تنخوا هم درکوم

ما او عمر یو بل ته وکتل، زما سترګې ډکې شوې د خدای مهربانۍ ته فکر وړی وم، هغه سختې چې مو خو ورځې تیرې کړې دومره ژر پهٔ اسانۍ بدلې شوې، له شیبې چوپتیا وروسته مې وویل:

- سمه ده، صایبه! خدای د خیر درکړي

صایب ولاړ...

ورځې تیرې شوې اونۍ تیرې شوې ۳ وخته ډوډۍ هم د صایب لهٔ کور راتله، ډوډۍ بهٔ دومره خوند نهٔ کولو څومره خوند چې بهٔ د لوښو پهٔ بیرته وړلو کې ؤ، خو زهٔ نهٔ پوهیدم چې د زهرا خیالات لوی دي او مور. یې د پلار نوکر یو، یوه میاشت تیره شوه د بلې میاشتې پهٔ لومړي تاریخ یې تنخوا راکړه ۱۰:۰۰ بجې عمر ولاړ ښار ته ځینې اړین څیزونه یې راوړل زهٔ پهٔ کور کې پاتې شوم، غرمه شوه خو عمر رانغی، د عمر موبایل ته مې زنګ ووهلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب یې ورنکړ چې شیبه وروسته دروازه ټک ټک شوه په منډه ورغلم ما ویل عمر به وي چې دروازه مې خلاصه کړه هغه وه، ډوډۍ یې راوړې وه، زۀ د هغې ښکلا ته فکر وړی وم، همداسې مې ورته کتل، غوږنه مې کانه شوي وو هغې څه ویل خو ما همداسې ورته کتل یو دم یې په لوړ آواز وویل:

- کوڼ یې؟ اورې! لاس مې وسوځېدل واخله

ژر مې وویل:

- آه! وبښه پام مې نۀ ؤ

- هو زۀ پوهیږم چې ستا پام چیرته ؤ

- چیرته ؤ؟

- ماته د کتل، د وږي نظر به نور چیرې وي؟

څه مې ونۀ ویل غلی وم، چې یو شړنګ شو، پیاله ولویده خو ما هغې ته کتل هغې وویل:

- کوڼ خو وې اوس ړوند هم شوې؟ وګوره پښه کې د ښیښې ننوتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ منډه خپل کور ته ولاړه، شيبه وروسته بيرته راغله يو ټوټه يې پهٔ لاس کې وه ويې ويل:

- کورته دننه راشه دباندې خلک دي

کور ته دننه ولاړم، له پښې يې راته ښيښې وباسلې او ويې ترله، کټ مټ زما د مور غوندې وه، سترګو ته مې يې وکتل پوه شوم اوښکې يې ښکاريدې زما هم سترګې ډکې شوې خو ځان مې کابو کړ ومې ويل:

- دومره زحمت د وباسلو، اړتيا نشته، زما تقدير هم زخمي دئ، ښيښې او بدبختئ لهٔ کلونو يکې خښې دي..

څه يې ونهٔ ويل، ودريده او روانه شوه د دروازې خواته ودريده، څو ګامه مخکې راغله ويې ويل:

- د تقدير ټپونه پهٔ دوا نهٔ جوړيږي، هرڅهٔ موقت دي، خو کهٔ بې باکه وې نو هرڅهٔ بهٔ تر پای درسره مل وي ستا بدبختي هم...

پهٔ منډه روانه شوه ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ځان ته پام کوه!

په نورو خبرو خو مې سر خلاص نشو خو د پام کولو خبرې يې ډېر خوند راکړ، ولاړم ډوډۍ مې وخوړله ناست وم، شيبه وروسته دروازه ټک ټک شوه عمر راغی خونې ته دننه کيدو وخت کې هغه مخکې روان ؤ زۀ يې شاته روان را ويې کټل ويې ويل:

- آه! تۀ ولې ګوډ ګوډ ځې؟ خيريت دی؟

- واه! په داسې تګ کې خوند دی

- ماغزه د لۀ لاسه ورکړي دا څه وايې؟

- رک روغ يم! د مينې لومړی نښه ده، هر درد يې دوا ده

عمر مُسک شو څه يې ونۀ ويل، خونې ته دننه شو دواړه کښيناستو يوه کڅوړه يې را ډکه کړې وه ومې ويل:

- ريښتيا! دا دومره ډېر د څه راوړې؟

- هو ريښتيا نور يې څۀ کوې، دوه موبايلونه مې واخيستل دا ټچ سکرين دي

- په څو د واخيستل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دواړه په ۱۰،۰۰۰ افغانۍ

- څه خر يې! د ټولې مياشتي خوارۍ پيسي دې برباد کړې؟

- ته پرېږده ياره! په کښيناستلو ستړی شوم، دواړه به فيسبوک جوړ کړو سات به مو تير وي

- زما دا شيان نه خوښيږي

عمر تېنګار وکړ، فيسبوک يې راته جوړ کړو خو زما سر نه پرې خلاصيدو يوه شيبه مې فيسبوک ښکته او پورته کړ خوند يې رانکړ موبايل مې کيښود او پر ما خوب غلبه وکړه، ويده شوم...

ساعت وروسته مې سترګې پرانيستې، عمر نه ؤ، په سيمه کې يې ملګري پيدا کړي وو د مازديګر وخت کې به د باندې تللو، پاڅيدم د ترسره کولو لپاره څه نه وو موبايل مې را واخيست له ځان سره مې وويل:

- ته راځه! يو وار وګوره دا فيسبوک مخکې خو يې خوند نه ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیسبوک مې خلاص کړ خو بدبختانه زهٔ پهٔ انګلیسي نهٔ پوهیدم همداسې ځینې انځورنه پکې راتلل، یو بربنډ انځور راغی وارخطا شوم، هرڅهٔ مې کوښښ وکړ نهٔ ورکیدو، موبایل جام ؤ د بل څهٔ کولو ته مې فکر نهٔ ؤ موبایل مې د ځمکې وویشتلو او ټوټې ټوټې شو، ټوټې یې هغسې پر ځمکه پرتې وې زهٔ ولاړم چې اودس وکړم، ترڅو مې اودس کولو عمر راغلی ؤ، ویې ویل:

- ما ۱۰،۰۰۰ برباد کړې کهٔ تا ۵،۰۰۰ ؟

- بس اعصاب یې راته وخوړل ترڅو پهٔ کوم څه نهٔ پوهیدې باید یې استعمال نکړې، او ماته ۱۰،۰۰۰ افغانۍ راکړه زهٔ سبا د انګلیسې ژبې کورس کې داخله کوم چې اوس ټولې برباد نکړې

عمر د موبایل ټوټې ټولولې ما لمونځ وکړ، ماښام شو، او شپهٔ تیره شوه...

سهار ولاړم، د انګلیسي ژبې کورس کې مې داخله وکړه لومړۍ ورځ ښه تیره شوه ځکه زهٔ ډېر لهٔ کور دباندې نهٔ تللم دا لومړۍ ځل ؤ ځینې ملګري مې هم پیدا کړل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته میاشتې تیرې شوې، انګلیسي مې څهٔ ناڅه زده کړې وه خو د انګلیسي ترڅنګ مې دري وړیا زده کړه، مینه هغسې ځای پر ځای پاتې وه زهٔ خو هسې خدای ګونګی کړی وم خو هغې هم هیڅ نهٔ ویل د کور لهٔ دوهم پوړ د هغوی د کور انګړ ښکاریدو کله بهٔ مې چې مطالعه کوله دوهم پوړ ته تللم، له کتاب مې ډېر د هغوی انګړ ته ور کتل خو کله بهٔ چې هغه راغله زما زړه بهٔ درزیدو چې ومې نهٔ ګوري ځکه بهٔ بیرته د لاندې راغلم، وخت تیریدو، د انګلیسې ژبې له زده کړې دولس میاشتې تیرې شوې، د فراغت محفل ؤ د تل پهٔ څېر زه پهٔ لومړۍ درجه فارغ شوم، خو د فراغت د سند تر څنګ مې پهٔ همغه کورس کې دنده ترلاسه کړه...

لهٔ دندې مې یوه میاشته تیره شوه، د لومړۍ میاشتې تنخوا مې واخیسته اوس نو تر ډیره د ټولنیزو رسنیو پهٔ استعمال پوهیدم ځانته مې موبایل واخیست، پر فیسبوک مې د "مستان صوفي" پهٔ نوم حساب پرانیست لومړۍ بلنه مې عمر ته ولیږله لهٔ کمې مودې وروسته زهٔ او عمر دومره مدرِن شولو چې مخامخ بهٔ ناست وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر میسنجر بهٔ مو پیغامونه یوبل ته لیږل، همداسې یوه شپه ناست ؤ عمر پیغام را ولیږلو:

- دا ستا معشوقه ماته سمه نهٔ ښکاري

موبایل مې کیښود مخامخ مې ورته وویل:

- ولې څه ستونزه ده؟

- ته خو ټوله ورځ دنده کې وې خو زهٔ یې وینم رنګ رنګ موټر راځي کله یوه کې ځي کله بل کې

حک حیران شوم، خو ما پهٔ خپله مینه شک نهٔ شو کولای ومې ویل:

- نالیدلی قضاوت مکوه!

- بس زړه دې خو مخکې ددې چې د بل شي اظهار وکړه، تهٔ خو ډېر ډارن یې

څه مې ونهٔ ویل، کهٔ څه هم شک مې نهٔ کولو خو شپهٔ پهٔ همدې سوچونه سبا شوه چې " دا بهٔ څوک وي، بل چاسره خو بهٔ مینه نلري؟... "

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار دندې ته تللم، دريشي مې اغوستې وه، روان وم چې عمر وويل:

- ياره هسې دباندې ځې هغه لوښي هم يوسه

لوښي مې له ځان سره واخيستل خو زړه مې درزيدو ځکه دريشۍ کې راته ځان لړ بل ډول ښکاريدو خو د دندې اصول وو، اړ وم، دروازه مې ور ټک ټک کړه خلاصه يې کړه لوښي مې ورکړل څه مې ونهٔ ويل روان شوم غږ يې کړ:

- دريښي سره ښکلی ښکارې!

خوښ شوم! او دندې ته روان شوم، مازديګر بيرته کورته را روان وم، پهٔ لاره بهٔ مې سر ښکته اچولای ؤ کور ته نږدې وم يو غږ شو:

- مستانه!

ور ومې کتل عمر ؤ، څو ګامه مخکې ورغلم ومې ويل:

- څهٔ دي؟ ته لکه چې تولـه ورځ دباندې وې نهٔ پوهيږې چې د کور د ساتنې لپاره پيسې راکوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه یاره دا اوس راغلم، او د کور د مالک پکار وي

- ښه سمه ده، ورځم

کور ته ولاړم شیبه وروسته صایب هم راغی څو شیبې مو ځینې خبرې وکړې، د تګ وخت کې یې وویل:

- هغه زما لورکۍ نوې پوهنتون کې داخله کړې انګلیسي ژبه کې ستونزه لري کۀ ته ورسره لږ مرسته وکړې...

پۀ زړه کې خوښ شوم، خو د زړه عکس العمل مې پر څیره خپور نۀ کړ ومې ویل:

- سمه ده صاییه! نور د همدا وخت راځي زۀ بۀ خپل کوښښ وکړم ورسره

کورته دننه ولاړم، او لۀ خوشحالۍ مې زړه ټوپونه وهل، ورځ پۀ ورځ مې ژوند ښۀ کیدو، خو همداسې بۀ دوام ولري یا نه موږ نۀ پوهیدو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا مازدیګر له دندې بیرته کورته راغلم، عمر د کور انګړ کې ناست ؤ زهٔ دننه تللم ویې ویل:

- پیکی د سم کړه، شاګرده دې درته پهٔ تمه ده

مُسک شوم، خونې ته دننه شوم خپل بیک مې کېښود د درس لومړۍ ورځ پهٔ خوښۍ پای ته ورسیده کله چې بیرته تلله ویې ویل:

- کهٔ پهٔ درسونو کې مې ستونزه درلوده نو څنګه یې درته ووایم؟

- کور مو مخامخ دی، یو ځل راځه

- هرځل چیرته راتللی شم، انجلۍ یم خلک خبرې کوي، کهٔ خپله د واتسپ شمیره راکړې

له خوشحالۍ مې ژبه ګونګۍ شوه، پهٔ کاغذ مې ورته شمیره ولیکله کاغذ مې ورکړ...

د شپې ډوډۍ مو وخوړله، عمر لوبښي وینځل زهٔ خونه کې ناست وم او فیسبوک مې کتلو چې د واتسپ د پیغام شړنګ شو خلاص مې کړ، نوې شمیره وه د انجلۍ انځور یې پر پروفایل ؤ، پوه شوم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهرا ده، ځکه ما خو کومې بلې انجلۍ ته شمیره نهٔ وه ورکړې، پیغام پاڼه مې خلاصه کړه لیکلي وو:

- سلامونه

ځواب مې ورکړ:

- وعلیکم سلام!

شیبه وروسته پیغام وکتل شو، بیا ځواب راغی:

- څنګه یې رنګماله؟

دې خبرې یې دومره خوند رانکړ، داسې ښکاریدل چې ملنډې راباندې وهي، خو د همغې رنګمالۍ لهٔ برکته مې دومره پرمختګ کړی ؤ، ځواب مې ورکړ:

- ښه یم! ته څنګه یې د صاحب لورکۍ؟

- زهٔ هم ښه یم، یو څه وپوښتم؟

سوچ مې کولو چې څه پوښتنه کوي ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو مهرباني!

شيبه وروسته بيا پيغام راغی:

- ته ولې هر ځل د دوهم پوړ له کړکۍ پټ پټ راګورې؟

حيران شوم، چې څنګه يې ليدلی يم، ومې ليکل:

- زه مطالعه کوم! چاته مې ندي کتلي

- ګوره زړه دې همدا د چانس دئ چې ووايې

څو شيبې مې ځواب ورنکړ خو زړه مې نه صبريدو بيا مې وليکل:

- څه ووايم؟

پيغام يې وکتلو، څو شيبې وروسته ځواب راغی:

- اوس څه نه وايم سبا مازديګر به مخامخ خپل د زړه خبره راته کوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره يې وکړه او آفلاين شوه، زما پهٔ اوږو يې غرونه غرونه بوج واچولو او هغه ويده شوه، زهٔ ټوله شپهٔ پهٔ همدې انديښنو سر وم چې ښنګه ووايم ورته خپل د زړه خبره ښنګه ووايم...

ورځ مې هم همداسې تيره شوه، بيرته کور ته را روان وم پهٔ ځان مې ډېر فشار راوړی ؤ غوښتل مې ووايم چې پهٔ لاره کې يو موټر پهٔ تيزۍ سره تير شو، مردارې اوبه زما خوا ته وشيندلې، غوصه شوم غږ مې کړ:

- عقل لرې؟ پهٔ لاره انسانان روان دي، حيوانان نه!

موټر بيرته را وګرځيدو کس ښکته شو، او پهٔ مخ يې پهٔ سوک ووهلم، بيک مې رانه پر ځمکه ولويد بيرته مې پورته کولو چې لهٔ موټر يوه انجلۍ ښکته شوه هلک ته يې وويل:

- راځه نو! پريږده يې کم عقل خلک دي

سر مې پورته کړ ور ومې کتل، زهرا وه، رنګ يې زيړ واوښت هيڅ مې ونهٔ ويل او همداسې روان شوم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناهیلی شوم، زما د خوبونو نړۍ زما په شتون کې نړیدله خو ما هیڅ نشو کولای، هرڅه بې خونده او خړ پړ ښکاریدل، نهٔ مې د څهٔ خوړلو ته زړه کیدو نهٔ د کوم کار ترسره کولو ته، دنده مې پریښوده، میاشتې تیرې شوې د هغې مخ ته مې لا ونهٔ کتل، د هغې د هیرولو پریکړه مې کړې وه، آنلاین مې یوه دنده پیدا کړه، آنلاین سټاک مارکیټ کې مې خپل د بانکي حساب ټوله ګټه وټه ولګوله، کوم Shares چې ما سهار اخیستي وو، مازدیګر یې بیه څلور برابره شوې وه، نهٔ پوهیږم څه وشول خو شیبه په شیبه ګراف لوړ تلو، سهار مې اخیستي Shares وپلورل، په ۲۴ ساعتونو کې مې ۱۴ لکه افغانۍ وګټلې، عمر مې هم په دې کار بوخت کړ په یوه میاشت کې زه میلیونر شوی وم، هغه د غریبۍ او بې کسۍ ورځې دا ځل بیخي په خلاصون وې، خو هغه مې لهٔ زړه نهٔ وتله...

د ۲۰۱۸ز کال لومړۍ ورځې وې، مور د دومره پیسو په لرلو سره لا په همغه کور کې اوسیدو، د غرمې وخت ؤ ډوډۍ مو خوړله چې دروازه ټک ټک شوه زه ورغلم خلاصه مې کړه د زهرا پلار ؤ څو نور کسان ورسره وو کور یې وکتلو هغه کسان ولاړل د زهرا پلار ته مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دوی څوک وو؟

- دا کور خرڅوم دوی یې اخلي ځکه یې وکتلو

غلی شوم، لهٔ دې ځای تګ راته سخت ؤ، زهرا کهٔ هر څنګه وه ما مینه ورسره کړې وه او مینه مې ورسره لرله، شیبه وروسته مې وویل:

- وبښئ! پهٔ څو یې خرڅوئ؟

- ۵۵،۰۰۰ ډالر ، ههه اخلې یې

د واره مې وویل:

- ۶۰،۰۰۰ درکوم کور زموږ شو!

د زهرا پلار حیران شو ځکه زموږ لهٔ کټې لا څوک نه وو خبر بس سر یې وښورولو هو یې وویل، څو شیبې وروسته د بانک پهٔ لور روان شوم، پهٔ لاره کې مې زهرا ولیده خو لهٔ یو بل هلک سره، د زړه زخمونه مې داسې بار بار تازه شوي وو لومړی ځل خو نهٔ ؤ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړۍ وروسته لهٔ بانک بيرته را ستون شوم تر سبا د کور اخيستلو چارې سرته ورسيدې...

لهٔ عمر سره ناست وم لهٔ ځانه سره مې ويل:

- آه! زهٔ خو رنګمال يم، تهٔ خو د مالدار پلار لور يې، تاسو هوښيار او موږ کم عقل خلک يو

عمر وويل:

- دا څه ګډوډ لګيا يې؟

غلی وم شيبه وروسته مې وويل:

- راځه يو کار دئ

- څه؟

- ته غلی شه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړو له بانک مو یو څه پیسې را وویستې او یو تر ټولو نوی ماډل موټر مې واخیست او بیرته کورته راغلو، د شپې ناست وو عمر وویل:

- وروره! څه ستونزه لرې؟ ټولې پیسې دې برباد کړې؟

غلی وم، لنډه شیبه وروسته عمر وویل:

- زۀ ستا په ستونزه پوه یم، دا هرڅه د هغې زهرا له قصده کوې، ما لومړیو کې درته ویلي وو چې دا انجلۍ راته سمه نۀ ښکاري خو ته پۀ مینه کې ړوند شوی وې

یوه شیبه غلی شو بیا یې وویل:

- غچ داسې نۀ اخیستل کیږي، خپل د ماسټر کارټ شمیره وواېه، څۀ مې ونۀ ویل، ماسټر کارټ مې ور وغورځولو شیبه وروسته یې زما موبایل ته یو اپلیکیشن ولیږلو ویې ویل:

- واخله پۀ ۷.۹۹ ډالره مې واخیست ددې پۀ واسطه یې پوره موبایل حیک کولای شې صرف یو پیغام ورته واستوه چې خلاص یې کړي، ټول موبایل بۀ یې ستا واک کې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅ مې ونهٔ ويل بړستن مې پر ځان کش کړه او ويده شوم، سهار وختي پاڅيدم عمر مې هم راويښولو خو نهٔ راويښېدو يو ځل يې بړستنې سر را وباسو ويې ويل:

- پريږده ياره چې ويده شم تر ۳:۰۰ بجو ويښ وم

بړستن مې ترې را کش کړه او ايسته مې وغورځوله ومې ويل:

- ځان تيار کړه خوست ته ځو

يو دم عمر وويل:

- وروسته لهٔ دريو کالو ځې خيريت خو دئ، پهٔ دريو کالو کې د يو تش زنګ کور ته وهلی؟ نهٔ پوهيږې چې زهٔ او ته را تبنتيدلي يو

عمر د نهٔ تللو ضد وکړ، خو پهٔ زوره مې موټر کې کينولو وروسته لهٔ دريو کلونو خپل کلي ته روان وو

اوږد سفر ؤ، ماسپښين ورسيدو، کلي کې ډېرو خلکو نهٔ پيژندو ځکه موږ او زموږ. څېرو ډېر تغئير کړی ؤ، عمر مې د خپل کور مخ ته لهٔ موټر ښکته کړ، زهٔ د خپل کور خوا ته روان شوم، لهٔ کور څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

متره ها خوا ودریدم، د کور مخ کې مې مورکۍ ولیده یو ماشوم یې غیږ کې ؤ، په الله مې توکل وکړ موټر ته مې حرکت ورکړ د کور دروازې سره ودریدم د لهٔ موټر ښکته نهٔ شوم، د موټر ښیښې توری وې مور ونهٔ لیدم خو مور مې پهٔ ماړه زړه ولیده سترګې مې ډکې شوې، ځکه دوی چې کوم د غریبۍ ژوند کولو او کوم ژوند چې ما لرلو ځمکه او اسمان یې توپیر درلود، څو شیبې وروسته لهٔ موټر ښکته شوم، مورکۍ مې راته ځیر شوه شیبه وروسته یې پهٔ ژړغونې غږ وویل:

- مستانه! زویه...

پهٔ ژړا شوه...

څو شیبې وروسته یې وویل:

- راځه زویه دننه راشه، مور دې درته لوګی شي

دننه روانیدم، ومې ویل:

- مورې دا ماشوم څوک دئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ مې ماشوم په غېږ کې واخیست ویې ویل:

- ۳ کاله تیر شول، ورور د واده کړی دا ستا وراره دی

کور ته دننه شوم، پلار مې په انګړ کې ناست ؤ، ویې ویل:

- څوک راغلي؟

مورکۍ مې څۀ ونۀ ویل، څو ګامه مخکې ولاړم، د پلار لاس مې ښکل کړ، ومې ویل:

- ستا همغه بې کاره او روزګاره زوی مستان یم

پلار مې څو شیبې غلی ؤ، شیبه وروسته یې ژړا کابو نۀ کړه بې اختیاره اوښکې یې پر مخ رواني وې، په ژړغوني غږ یې وویل:

- ما وبښه زۀ ستا ګنهکار یم

د پلار لاس مې کلک ونیولو ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- استغفرالله! خدای ته وګوره داسې مه وایه زهٔ ستا اولاد یم تهٔ پر ما پوره حق لرې

ورځ پهٔ خوښئ سره شپه شوه، ډوډئ مو خوړله پلار ته مې وویل:

- پلار جانه! یو څه وایم خو نه بهٔ پکې نهٔ وایې

- ځار د شم زویه ووایه څه وایې؟

- پلاره کابل کې مې کور اخیستی، سبا بهٔ هرڅه ټول کړو او نور بهٔ هلته اوسیږو، د خرڅ او خوراک غم مهٔ کوئ ترڅو ژوندی یم هرڅه زهٔ کوم

پلار مې راسره خبره ومنله، سبا لهٔ کورنئ سره کابل ته راغلو، کور کې هرڅه ځای پر ځای شول زموږ کلي کې نیږټ کار نهٔ کولو څو ورځې کیدلې خپل د ټولنیزو رسنیو حسابونه مې نهٔ وو چیک کړي، ډېټا مې روښانه کړه ډېر نالیدلي پیغامونه مې وکتل، د پیغامونو مینځ کې د زهرا پیغام ؤ لهٔ ډېرو مودو وروسته یې پیغام لیږلی ؤ، ومې کتلو لیکلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته خو په هوا ګرځې، له هغه ورځې وروسته د بیا یو سلام هم ونه لیږلو، یو ځل د ونه پوښتل چې زما زړه کې څه دي، درسونه له لومړۍ ورځې وروسته ځای پر ځای پاتې شول

یو بل پیغام یو ساعت وروسته راغلی ؤ:

- زه درسره مینه لرم!

وروسته له هغه پیغام واتسپ بند شوی ؤ، په منډه ولاړم د زهرا د کور دروازه مې ټک ټک کړه څو شیبې په تمه شوم دروازه خلاصه نشوه، بیا مې ټک ټک کړه خو داسې ښکاریدل چې په کور کې څوک نشته وو، د یوه بل کور دروازه خلاصه شوه یو کس غږ کړ:

- څه شور د جوړ کړی، هغوی نشته

ور ومې کتل ومې ویل:

- چیرته تللي خبر لرې؟

- آه! نه یې خبره یوازینی پیغله لور یې مړه شوه، خلک وایي ځان وژنه یې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ سترګو مې تیاره شوه، ژبه مې پهٔ ریښتیا ګونګۍ شوه، تر کوره پهٔ ډیرو ستونزو ولاړم، خونې ته دننه شوم او ځای پر ځای ولویدم، نهٔ پوهیږم چې څو ساعته یا څو ورځې بې هوښه وم، کله مې چې سترګې پرانیستې د کور پهٔ انګړ کې شور ما شور ؤ، د زهرا د پلار غږ مې واوریدو ویل یې:

- لهٔ ډېره وخته مې پام ؤ د مستان پرې نظر ؤ، زما لور ښه انجلۍ وه د مستان د بدو ارادو د ښکار کیدو پر ځای یې ځان وژنه غوره وګڼله، خو زهٔ یې نهٔ پریږدم لور ته مې انصاف ورکوم

غوصه وم د باندې ولاړم، یو لرګی پهٔ لاس راغی او د زهرا پلار مې پهٔ سر ووهلو پر ځمکه وغورځیدو زهٔ وارخطا له کور دباندې ولاړم، لهٔ هغې ورځې راهیسې زهٔ د غرو او رغو شوم پهٔ یوه ځای کې مې د زړه سکون نشته ؤ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان يې د سترګو اوښکې پاکې کړې، دباندې عسکر ته يې غږ کړ:

- سرتيريه! راشه پيالې يوسه

عسکر دننه راغی ويې ويل:

- قومندان صيب! مخکې مو وويل چې مزاحمت ونهٔ کړئ ځکه مې څهٔ ونه ويل خو مخکې لهٔ قومندانۍ زنګ راغلی ؤ ويل د زهرا قضيه وتړل شوه، پلار يې شکايت بيرته اخيستی...

- خو ولې؟

- وايي لور يې ځان وژنه کړې، په مستان باندې له تور لړولو وروسته يې خوبونه حرام شوي

شيبه وروسته مستان وويل:

- خو ولې يې ځان وژنه کړې؟

ددې خبرې ځواب بې له خدای د بل چاسره نه و، شايد ددې مينې پای هم دا و، د زهرا خبره په نړۍ کې هرڅه موقت دي، خو مينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موقت کیدای نشي که ورته ورسیدې ټول عمر به خوشحاله وې او که ونه رسیدې نو ټول عمر به یې یادونه هره ورځ وژل کوي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــــــای!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library